

lene. Hvorfor skal man herved tvinge Sygekasserne ind paa Baner, som de ikke selv ønske. Naar det offentlige har sikret sig, at der i Sygdomstilfælde ydes en Hjælp, der mindst svarer til en vis Værdi, synes dette at være nok. Naar vi som Minimumsgrænse foreslaa 1 Kr. daglig Værdi, er dette Tal valgt, fordi det synes at svare omtrentlig til Minimum af, hvad der nu ydes (i forskellige Former). Ved Siden heraf maa det staa Sygekasserne frit for mod forhøjet Medlemsbidrag at yde mere, dog at ogsaa her fastsættes en Maksimumsgrænse, som man henstiller at bestemme til 3 Kr. For øvrigt er dette Forslag kun en nærmere Udvikling af, hvad der allerede i Princippet er aabnet Udgang til i Lovforslagets § 14, sidste Stykke.

Samtlige disse Forslag gaa, som det ses, ud paa ikke ved Loven at drage Grænserne for Sygekassernes Frihed snævrere end strengt fornødent. Vi mistende imidlertid ingenlunde Hensigtsmæssigheden af, at der efterhaanden kunde opnaas flere fælles Regler for Sygekassernes Virksomhed. Men ligesom vi se, at Udviklingen alt gaar i denne Retning, saaledes ønske vi, at dette maa fortsættes ad Frivillighedens Vej, og mene, at der ved Hjælp af den ny Institution, Sygekasseinspektøren, maatte kunne gøres noget yderligere for at fortsætte i det gode Spor. Inspektøren bør formentlig ikke alene være tilsynsførende, men saa sandt som det bør være en Mand med levende Interesse for Sygekassernes Sag, bør han ogsaa kunne blive Ledende, uden at være Kommanderende. Mange Sygekasser have allerede sluttet sig sammen i Fællesforeninger til gensidig Støtte og Vejledning. Sygekasseinspektøren bør formentlig blive i Stand til at lede denne Bestræbelse videre, saa at Manglen af mere detaillerede Lovbestemmelser ad denne naturlige Vej efterhaanden kan erstattes. Vi henstille derfor at optage nogle Bestemmelser, der give Anvisning paa nærmere Organisation af Forenin-

gernes Aarsmøder, og stille disse den Opgave at tilvejebringe Mønstervedtægter, Fællesregler for Overflytning m. m. og navnlig Genforsikring, hvorved Foreningernes Trang til et større Rygstød i Form af Reservecfond vilde blive imødekommen. Det turde tillige være heldigst, om der ad denne Vej kunde tilvejebringes et raadgivende Udvalg for Sygekasseinspektøren i de mange Spørgsmaal, hvor hans Støn vil være afgørende. Endelig vilde meget kunne tale for at give et saadant Udvalg en vis diskretionær Myndighed til i visse Tilfælde, som ingen Lov vilde kunne ramme, at gribe ind imod Misbrug og illoyal Konkurrence.

Følger man den her af os anthydede Vej, vil man have den store Fordel ikke at skabe noget væsentligt nyt, men kun at bygge videre paa det bestaaende Grundlag og den hidtidige Udvikling.

Med Hensyn til Bidraget fra det offentlige have vi ikke ment at kunne paalægge Kommunerne noget lovbestemt Bidrag ud over, hvad der indeholdes i Lovforslagets §§ 10 og 11 om nedsat Betaling paa Sygehuse og fri Kørsel. Dels i disse Bestemmelser, dels i de gældende Love om Fattigvæsenet og Alverdomsunderstøttelse indeholdes saa betydelige Bidrag til Sygeplejen, at man næppe bør gaa videre, saa meget mindre som de fleste Kommuner allerede nu frivillig understøtte Sygekasserne. Princippet „Hjælp til Selvhjælp“ forudsætter, at Grundlaget er Frivillighed; men dette medfører atter, at Sagen i forskellige Kommuner kan og vil antage højt forskellige Former og Dimensioner, og det vil næppe være rigtigt, at lade de kommunale Byrder bestemme af saadanne mere tilfældige private Initiativer. Staten, der staar lige overfor alle Borgere, kan lettere virkelig gøre „Hjælp til Selvhjælp“ Princippet, idet det for Staten er ligegyldigt, om de paagældende høre hjemme i den ene eller den anden Kommune, naar de blot fyldestgøre de Betingelser og yde den Selvhjælp, som kræves.